Sygn. akt II Ca 244/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SSO Iwona Siuta (spr.) SSR del. Agnieszka Trytek - Błaszak
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrząszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2013 roku w S.

sprawy z powództwa ***(...) Spółki Akcyjnej w W.***

przeciwko ***Gminie W.***

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie

z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 98/12

I. ***zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:***

a) ***w punkcie 1. zasądza od pozwanej Gminy W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 3.670, 55 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 listopada 2011 roku i oddala powództwo w pozostałej części;***

b) ***zasądza od pozwanej Gminy W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 424,60 zł (czterysta dwadzieścia cztery złote i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;***

II. ***oddala apelację w pozostałej części;***

III. ***znosi wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego między stronami.***

Sygn. akt II Ca 244/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Gryfinie zasądził od pozwanej Gminy W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 6.035,47 zł z ustawowymi odsetkami od 21 listopada 2011 r. (punkt I) oraz kwotę 1.519 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2001 r. Sąd Rejonowy w Gryfinie nakazał W. P., E. P., M. Ż. (1), J. Ż. i M. Ż. (2) aby opróżnili i wydali powodowi lokal mieszkalny położony w (...)/1 (obecnie 46/1 wobec zmiany numeracji budynków) w stanie wolnym. Jednocześnie w wyroku Sąd ustalił, że pozwanym przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się 23 lipca 2001 r. Właścicielem wymienionego lokalu jest (...) Spółka Akcyjna w W.. Do dnia wytoczenia powództwa pozwana Gmina nie złożyła osobom eksmitowanym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Osoby eksmitowane nadal zajmują sporny lokal nie uiszczając żadnych opłat związanych z jego użytkowaniem. Czynsz za mieszkanie w P. wynosił w okresie od września 2007 r. do lipca 2008 r. 106,72 zł, a w okresie od sierpnia 2008 r. do października 2009 r. 137,74 zł i w okresie od listopada 2009 r. do sierpnia 2010 r. 151 zł. Łącznie rodzina W. P. w okresie wrzesień 2007 r. do sierpnia 2010 r. nie uiściła czynszu za zajmowany lokal w kwocie 4750,02 zł. (...) Spółka Akcyjna zwarły również umowy dotyczące dostarczania mediów do lokalu w P.. Media były zużywane przez osoby zamieszkujące w lokalu, które wszelako nie ponosiły na rzecz właściciela lokalu żadnych oplat z tego tytułu. Całość należności związanych z dostarczaniem mediów do wymienionego lokalu ponosił jego właściciel. Łącznie z tytułu dostarczania mediów do lokalu w P. w okresie wrzesień 2007 r. do sierpnia 2010 r. (...) Spółka Akcyjna poniosła wydatki w kwocie 420,99 zł. W okresie od lutego 2009 r. (...) Spółka Akcyjna w W. trzykrotnie wzywały W. P. do uiszczenia zaległości ostatnie wezwanie skierowano w dniu 18 maja 2010 r. W. P. należności nie uiścił. Egzekucja należności czynszowych za okresy wcześniejsze okazała się bezskuteczna. Dla lokalu nie jest możliwe ustalenie czynszu rynkowego z uwagi na specyfikę jego położenia i jego stan techniczny.

Sąd Rejonowy mając na uwadze przepis art. 18 ust. 1, 3 i 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów stwierdził, iż powództwo okazało się zasadne. Sąd wskazał, iż zakres odpowiedzialności odszkodowawczej Gminy na tle art. 417 k.c. w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy koresponduje z zasadą pełnego odszkodowania, która obowiązuje również w sprawach związanych z odpowiedzialnością gminy wobec właściciela za niedostarczenie lokalu socjalnego zgodnie z treścią wyroku eksmisyjnego. Sąd Rejonowy odnosząc się do zastrzeżeń pozwanej wskazał, że brak jest jakichkolwiek podstaw do zanegowania zasadności stawek stanowiących podstawę kalkulacji opłat (wynagrodzenia) przypadającego od osób zajmujących obecnie lokal powódki. Podniesione w tej materii zarzuty okazały się w ocenie Sądu całkowicie oderwane od realiów ustalania należności za korzystanie z lokalu przez wyeksmitowane osoby, którym przyznane zostało prawo do lokalu socjalnego. Z przyjętych ustawowo założeń konstrukcyjnych i istoty tego wynagrodzenia (odszkodowania) wynika jednoznacznie, że jest ono w pełni samodzielnie określane przez właściciela lokalu (czyli powódkę), co pośrednio wynika z art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów a także innych regulacji zawartych w tej ustawie a odnoszących się do zasad wymiaru czynszu obciążającego (obowiązującego) najemcę. Dlatego też przedstawione w niniejszej sprawie zawiadomienia o wysokości opłat i towarzyszące im dokumenty o charakterze kalkulacyjno- rozliczeniowym (księgowo - rachunkowym) a także wszelkie dokumenty źródłowe związane z wykonaniem umów w sprawie świadczenia usług bytowych w zakresie dostawy wody i wywozu nieczystości, stanowią zdaniem Sadu I instancji pełnoprawne podstawy określenia należności będących obecnie przedmiotem zobowiązania pozwanej. Sąd stwierdził, iż żądane przez powódkę należności spełniają postulat wynikający z art. 18 ust. 3 ustawy odpowiadając należnościom jakie pozostawałyby do uiszczenia na podstawie dotychczas obowiązującej umowy najmu. Ponieważ szkodę (stratę) powódki wyznacza suma należności związanych z korzystaniem z lokalu w takiej wysokości i zakresie w jakim jest ona uprawniona pobierać je od byłych najemców, tj. osób zajmujących w dalszym ciągu bez tytułu prawnego należący do niej lokal, Sąd stwierdził iż nie może być skutecznie kwestionowane, że w skład tych należności wchodzi również odpowiednia, obciążająca osoby zajmujące lokal część ponoszonych przez powódkę kosztów z tytułu dostaw wody, wywozu nieczystości i odpadów stałych w ramach umów zawartych z dostawcami i podmiotami oferującymi określone usługi bytowe realizowane na rzecz lokatorów. Sąd przyjął, że wskazane należności eksploatacyjne odpowiadają rzeczywistym, obciążającym powódkę, kosztom wynikającym z obowiązujących stawek należności stosowanych w rozliczeniach z dostawcami w całym objętym żądaniem pozwu okresie (za który naliczone

zostało dochodzone odszkodowanie). Reasumując Sąd stwierdził, iż w realiach sprawy nie budzi wątpliwości, że objęta pozwem należność ustalona została stosownie do zasad wymiaru należności za korzystanie z zajmowanego lokalu wskazanych w art. 18 ust. 1 i 3 ustawy, oraz nie została pokryta przez osoby eksmitowane w żadnej części. W konsekwencji Sąd nie uznał, iż dochodzona w sprawie suma stanowiąca równowartość obciążających lokatora i nie pokrytych przez niego należności jakie do chwili dostarczenia lokalu socjalnego powinien był on uiszczać, w nawiązaniu do obowiązującej uprzednio umowy najmu, przewyższała istniejącą po stronie powódki i objętą odpowiedzialnością pozwanej gminy szkodę, podlegającą naprawieniu w myśl przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów. Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwaną za okres od września 2007 r. do 20 listopada 2008 r. wskazując, iż stosownie do treści art. 442^1 k.c. decydującym dla rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczeń odszkodowawczych wynikających z czynu niedozwolonego jest ustalenie chwili w której poszkodowany powźmie wiedzę o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. W przedmiotowej sprawie świadomość poniesionej szkody powstała z chwilą, gdy poszkodowana uzyskała pewność co do tego, że opłat tych od osób zajmujących lokal nie uzyska. Chwilą taką był dzień powstania świadomości szkody po stronie poszkodowanego, że świadczenia nie uzyska. W ocenie Sądu zasadnym jest stanowisko powódki, że dniem tym jest dzień, w którym bezskutecznym okazało się wezwanie dłużnika głównego do zapłaty należności. W niniejszej sprawie nastąpiło to w maju 2010 r., a zatem pozew wniesiony został przed upływem terminu przedawnienia. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w całości. Strona skarżąca orzeczeniu temu zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego w postaci:

-art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 § 1 k.c. i art. 361 § 1 k.c., poprzez przyjęcie, że istnienie związku przyczynowego między szkodą z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego wynika z samego faktu niedostarczenia lokalu i nie wymaga wykazania faktycznej możliwości zadysponowania lokalem, podczas gdy brak podstaw do niestosowania do odpowiedzialności gminy przepisu art. 361 § 1 k.c.;

-art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 k.c., poprzez przyjęcie, że przesłanką wystarczającą do stwierdzenia istnienia i wysokości szkody jest sam fakt niedostarczania lokalu, bez konieczności wykazania poniesienia i wysokości szkody;

-art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wysokość odszkodowania, do zapłaty którego zobowiązana jest gmina z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego odpowiada wysokości odszkodowania należnego od byłego lokatora, uprawnionego do lokalu socjalnego, podczas gdy do ustalenia odszkodowania od gminy zastosowanie mają przepisy art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 k.c.;

- art. 442^1 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwana, co doprowadziło do przyjęcia błędnej tezy, że 3 letni okres przedawnienia roszczeń objętych pozwem jeszcze nie upłynął z uwagi na nieprawidłowe przyjęcie terminu rozpoczęcia biegu tego okresu, uzależnionego od terminu ustalenia bezskuteczności egzekucji wobec osób zajmujących przedmiotowy lokal bez tytułu prawnego przedawnienia;

2) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, w postaci - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów: i przyjęcie, że powód wykazał istnienie i wysokość szkody, podczas, gdy w postępowaniu nie przedstawiono dowodów potwierdzających fakt ponoszenia i wysokości wydatków, związanych z zajmowaniem lokalu przez osoby uprawnione do lokalu socjalnego; nieuwzględnienie stanowiska biegłej sądowej w kwestii niemożności ustalenia czynszu za ten lokal, przyjęcie, że powód wykazał fakt zaistnienia szkody,

podczas, gdy przeprowadzone w postępowaniu dowody nie uzasadniają przyjęcia, że należność z tytułu korzystania z lokalu nie została zapłacona.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania w I i II instancji, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, wskazując na prawidłowość rozstrzygnięcia sądu rejonowego .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ustosunkowując się do apelacji Sąd Okręgowy wskazuje, iż z art. 18 ust. 5 ustawy z dnia z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) wynika, że jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.p.c. Jednocześnie wymaga zwrócić uwagę na zaopatrywanie judykatury, w tym na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r. (sygn. akt III CZP 46/08, LEX nr 437195) zgodnie z którym roszczenie odszkodowawcze właściciela lokalu przeciwko gminie przewidziane w art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie lokatorów (...) w związku z art. 417 k.c. obejmuje wynagrodzenie szkody w pełnej wysokości. Oznacza to, iż takie roszczenie obejmuje wynagrodzenie szkody zarówno w postaci straty, którą poszkodowany poniósł, jak też w postaci utraconych korzyści, które mógłby on uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W wyroku z dnia 13 stycznia 2010 r. (sygn. akt II CSK 323/09, LEX nr 602680) Sąd Najwyższy stwierdził, iż na gruncie art. 18 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego nie budzi wątpliwości przekonanie, iż pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez gminę wypełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie do tego uprawnionej, strata właściciela lokalu mieszkalnego spowodowana nieuiszczeniem przez byłego lokatora opłat za używanie zajmowanego lokalu i że za i tę postać szkody gmina ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 417 § 1 k.c. Ponadto zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r. (sygn. akt III CZP 12/12, OSNC 2012/12/138, LEX nr 1148242, Biul.SN 2012/5/7) odszkodowanie przysługujące właścicielowi lokalu na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) może obejmować opłaty związane z korzystaniem z lokalu. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena zakresu szkody pozostającej w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem stanowiącym źródło szkody powinna opierać się na porównaniu stanu majątku poszkodowanego istniejącego po wystąpieniu zdarzenia wyrządzającego szkodę, z możliwym stanem tego majątku w przypadku, gdyby zdarzenie to nie wystąpiło, z uwzględnieniem warunku, czy stan ten jest typowym, zazwyczaj występującym następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Należy w związku z tym opowiedzieć się za oceną, że konieczność ponoszenia przez właściciela lokalu kosztów związanych z korzystaniem z mieszkania przez lokatorów, którzy nie ponoszą takich opłat, jest co do zasady normalnym następstwem niewykonania przez gminę obowiązku dostarczenia im lokalu socjalnego. Nie ma podstaw do innego traktowania - jako elementu szkody - strat wynikających z niemożliwości uzyskania czynszu najmu i strat będących następstwem konieczności ponoszenia przez samego właściciela opłat za korzystanie z lokalu obejmujących np. należności za wodę, energię elektryczną i ogrzewanie mieszkania. Istnienie szkody w tym zakresie wymaga jednak indywidualnej oceny, uwzględniającej okoliczności towarzyszące możliwości wynajmowania konkretnego lokalu, pozostaje bowiem kwestią konkretnych ustaleń, czy na określonym rynku najmu lokali jego właściciel - przy uwzględnieniu określonej rynkowej stawki czynszu - może uzyskać dodatkowo od wyjmującego także należności pokrywające w całości lub w części wysokość opłat związanych z korzystaniem z lokalu. W razie wykazania takiej okoliczności szkoda, o której mowa w art. 18 ust. 5 u.o.l., obejmowałaby tego rodzaju opłaty.

Mając powyższe uwagi na względzie Sąd Okręgowy podkreśla, iż w niniejszej sprawie powódka dochodziła od Gminy W. na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (j.t. Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm ***.) jedynie odszkodowania w postaci strat*** (damnum emergns) wynikającego z braku zapłaty przez byłych lokatorów odszkodowania za zajmowanie lokalu położonego w (...) i tym samym szkody będącej następstwem konieczności ponoszenia przez nią opłat za korzystanie z tego lokalu, a obejmujących należności za wodę, wywóz odpadów, nieczystości płynne. Jednocześnie bezspornym było, że na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 29 czerwca 2001 r. Gmina W. została zobowiązana do dostarczenia pozwanym, co do których orzeczono eksmisję, lokalu socjalnego i że pozwana tego zobowiązania nie wykonała, a wskazane osoby w tym okresie zamieszkiwały w wymienionym lokalu mieszkalnym oraz że powódka pismem z dnia 14.12.2010 r. wzywała pozwaną przed wytoczeniem powództwa do zapłaty odszkodowania. Przyjęte przez Sąd I instancji odszkodowanie obejmujące wyżej wymienione straty na łączną kwotę 6.035,47 zł za okres od września 2007 r. do sierpnia 2010 r. znajduje w ocenie Sądu Odwoławczego potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów, w tym w uchwałach Rady Gminy W., umowach dotyczących mediów, dokumentacji dotyczącej miesięcznych stawek czynszu za 1 $m^{(2)}$, jak też dokumentacji dotyczącej rozliczeń należności za wodę, wywóz odpadów i nieczystości płynnych. Z materiału dowodowego zgromadzonego niniejszej w sprawie nie wynika, aby przedmiotowe roszczenie powódki zostało spełnione. Pozwana nie zdołała podważyć tego, iż zarówno skierowane do osób zamieszkujących we wskazanym lokalu wezwanie do zapłaty jak i wszczęte przeciwko nim postępowanie egzekucyjne nie przyniosło skutku w postaci uczynienia jemu zadość. Sąd Odwoławczy zaznacza jeszcze, iż wysokość uwzględnionych przez Sad Rejonowy strat powódki wynikających z niemożliwości uzyskania czynszu i strat będących następstwem konieczności ponoszenia przez nią opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego i media położonego w P. nie jest wysoka zamykając się kwotą od 146,11 zł do 164,17 zł miesięcznie. W tym stanie rzeczy konieczność ponoszenia przez powódkę kosztów związanych z korzystaniem z lokalu mieszkalnego położonego w P. przez wymienione osoby, które nie ponoszą tych opłat, jest normalnym następstwem niewykonania przez gminę obowiązku dostarczenia im lokalu socjalnego. Mając powyższe uwagi na względzie zdaniem Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego nie uchybia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, a więc ocena ta nie narusza dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. W następstwie prawidłowo dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny materiału dowodowego Sąd ten dokonał również prawidłowych ustaleń faktycznych. Wobec powyższego podniesione przez stronę apelacją zarzuty dotyczące zaistnienia szkody, jej wysokości, jak też związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niedostarczeniem uprawnionym lokalu socjalnego są nietrafne.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut apelującego dotyczący niemożności ustalenia przez biegłego czynszu za ten lokal i tym samym zarzut braku poniesienia szkody przez powódkę. Wskazać należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie jak w tezie dowodowej z dnia 7 marca 2012 r. było zbędne i niecelowe, zatem także wnioski wysuwane przez pozwaną, a wynikające ze stanowiska biegłej z dnia 17 lipca 2012 r., nie zasługiwały na akceptację. Dla Sądu istotnym było bowiem, że powódka domagała się wyłącznie odszkodowania w postaci damnum emergens, a więc start poniesionych na skutek nieuiszczania odszkodowania przez byłego lokatora, a zatem potencjalne możliwości wynajmu lokalu przez powódkę innym osobom były w tej sytuacji bezprzedmiotowe.

Zasadnym okazał się natomiast podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem należności za okres od 01 września 2007 r. do 20 listopada 2009 r. Zgodnie z art. 442^1§ 1k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Decydującym do oceny tegoż zarzutu jest oprócz świadomości powódki, także charakter odpowiedzialności pozwanej. Jak wskazano powyżej odpowiedzialność Gminy nie ma charakteru subsydiarnego, a zatem rację ma pozwana, że datą rozpoczęcia biegu terminu do żądania zapłaty odszkodowania od gminy jest dzień, w którym upłynął termin do zapłaty odszkodowania za dany miesiąc przez byłego lokatora. W ocenie Sądu Odwoławczego przy takim charakterze odpowiedzialności żadną miarą datą

tą nie może być dzień ustalenia bezskuteczności egzekucji wobec byłego lokatora. Zasadnie twierdzi też pozwana, że świadomość powódki co do osoby zobowiązanej do zapłaty odszkodowania powstaje z chwilą uwzględnienia roszczenia wynajmującego o wydanie i niedostarczenia byłemu lokatorowi lokalu socjalnego, o ile oczywiście zostało mu to uprawnienie przyznane i wynika z przepisów ustawy. W tej też sytuacji, uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy dokonał korekty rozstrzygnięcia w pkt I o kwotę 2.364,92 zł, na którą składały się należność główna za okres od września 2007 r. do listopada 2008 r. włącznie w wysokości 1724,88 zł (odszkodowanie), 149,71 zł z tytułu opłaty za media oraz skapitalizowane odsetki za okres od 09.2007 r. do 11.2008 r., oddalając powództwo co do tej kwoty.

Konsekwencją powyższego była konieczność stosunkowego rozliczenia kosztów procesu w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. przy przyjęciu, że powódka wygrała sprawę w 60 % i przy uwzględnieniu kosztów poniesionych przez strony, a wskazanych przez Sąd rejonowy.

Mając powyższe na względzie Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., oddalając także apelację w pozostałej części.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. znosząc je wzajemnie, albowiem koszty te równoważyły się z uwagi na wynik postępowania przed Sądem drugiej instancji - pozwana wygrała w 40 %, a jej koszty zamknęły się kwotą 902 zł (koszty zastępstwa procesowego i oplata od apelacji), powódki 600 zł (koszty zastępstwa procesowego).